

Sygn. akt II Ka 130/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2021 r.

sprawy **A. G., M. G., M. Z. (1) i M. Z. (2)**

oskarżonych z art. 288 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 10 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 119/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych A. G., M. G., M. Z. (1) i M. Z. (2) na rzecz Skarbu Państwa po 155 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 131/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 30 listopada 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 512/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Obraza przepisów postępowania</u> – art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości co do tego, czy działając z inną osobą sfingował on tzw. kolizję drogową, a następnie zgłosił do ubezpieczyciela szkodę i wyłudził odszkodowanie w łącznej wysokości 17.547,94 złotych w sytuacji, gdy Sąd dysponował sprzecznymi ze sobą opiniami biegłych, w tym wydaną przez mgr J. W. opinią, że analiza dokumentacji oraz przeprowadzona symulacja komputerowa zdarzenia analizująca możliwość zaistnienia zdarzenia w sposób opisany przez oskarżonych – P. Ł. i R. G. prowadzą do wniosku, iż mogło dojść do zderzenia w sposób opisany przez oskarżonych – P. Ł. i R. G. prowadzą do wniosku, iż mogło dojść do zderzenia samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...) oraz samochodu marki P. nr rej. (...) w okolicznościach przedstawionych przez uczestników zdarzenia;</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Konfrontując zarzuty apelacyjne o obrazie przepisów prawa procesowego stanowczo stwierdzić należy, iż te nie znalazły potwierdzenia w kontestowanym rozstrzygnięciu. Sąd drugiej instancji w pełni podzielił analizę i ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd merytoryczny, który dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, ocenione swobodnie, lecz nie dowolnie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób pozbawiony luk logicznych, niejasności i sprzeczności. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd Rejonowy rozważył dowody w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz dokonał trafnego i słusznego wyboru, szczegółowo i przekonująco wskazując, które z nich zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, a którym należy tego przymiotu odmówić i z jakich przyczyn.</p> <p>W tym miejscu zauważyć wypada, iż ustanowiony w <u>art. 7 kpk</u>, stanowiącym fundament wywiedzionego zarzutu, obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego, subiektywnego</p>	

zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności nie powinny być obdarzone dowody niekorzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem skuteczne wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 67/12).

Tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy skarżący nie był w stanie skutecznie przekonać Instancji Odwoławczej o słuszności swoich przekonań wyrażonych w treści zarzutów, bowiem te nie zostały w logiczny i racjonalny sposób uargumentowane. Wprawdzie, kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania, apelujący wskazał jakich rzekomych uchybień w zakresie oceny dowodów tenże

Sąd miałby się dopuścić, jednakże wywody sprowadzające się w istocie do zdyskredytowania obciążającego P. Ł. materiału dowodowego i wyeksponowania przebiegu zdarzeń wykreowanego właśnie przez oskarżonego, nie mogły znaleźć uznania w oczach Sądu Odwoławczego. Na względzie mieć bowiem należy, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem tak jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością. W ocenie Sądu Okręgowego, wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi i przekonującymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia omawianego zarzutu.

Odwołując się bezpośrednio do twierdzeń płynących z treści apelacji nadmienić należy, iż w istocie na materiał dowodowy zgromadzony w toku przedmiotowej sprawy składały się m. in. dwie opinie sporządzone przez niezależnych biegłych, tj. dr inż. J. P. oraz mgr J. W., przy czym wnioski zaprezentowane przez owych specjalistów dość znacznie różniły się do siebie. Jednakże,

zaistniała sytuacja procesowa, w której biegli nie pozostawali zgodni co do konkluzji końcowych, nawet tych istotnych z punktu widzenia ewentualnego sprawstwa P. Ł., nie winna być niejako automatycznie utożsamiana - zgodnie z życzeniem obrony - z wystąpieniem w toku procesu niedających się usunąć wątpliwości, które zgodnie z ustawą powinny być rozpatrywane na korzyść oskarżonych, lecz obligowała także Sąd do zważenia obu wywołanych źródeł dowodowych oraz dokonania ich konfrontacji z pozostałą częścią materiału dowodowego, a następnie - wskutek tak nakreślonego schematu - dokonania oceny czy któraś z opinii zasługuje na przyznanie jej przymiotu wiarygodności, a jeśli tak to w jakim zakresie czy może istotnie w sprawie wystąpiły wątpliwości, o których mowa w treści art. 5 § 2 kpk. I tak, Sąd Rejonowy procedując po raz kolejny uczynił zadość swej powinności i dokonując oceny każdej z wywołanych opinii - czego dokonał przez pryzmat całości okoliczności przedmiotowej sprawy - doszedł do słusznego przekonania, iż to wnioski wyprowadzone przez biegłego dr inż. J. P. zasługują na uwzględnienie w całości. Bacząc na całość powyższych rozważań nie sposób zatem do końca zgodzić się ze skarżącym, który w części motywacyjnej apelacji wskazał, iż niezależnie od tego (...), że w postępowaniu sądowym przeprowadzone zostały inne dowody (...), podstawę wyroku stanowiła zaaprobowana przez Sąd opinia biegłego - co, wobec całości wywodów, wybrzmiało w ten sposób, jakby Sąd Rejonowy odtworzył stan faktyczny wyłącznie na podstawie traktowanego dowodu z bezpodstawnym pominięciem pozostałych źródeł dowodowych.

Rzecz jasna, omawiana opinia okazała się dość istotna dla odtworzenia rzeczywistej konwencji zdarzeń z czasookresu objętego zarzutem, jednakże Sąd Rejonowy – dowodu tego (podobnie jak każdego innego) nie rozpatrywał jedynie autonomicznie, tj. w oderwaniu chociażby od wskazanych przez apelującego źródeł dowodowych w postaci dokumentów czy zeznań świadków, lecz wręcz przeciwnie – z uwzględnieniem całości zgromadzonego materiału dowodowego i wynikających z poszczególnych źródeł dowodowych okoliczności pośrednio przemawiających za winą oskarżonych. Faktu, iż procedowanie Sądu Rejonowego było prawidłowe i zgodne z przedstawionymi powyżej wytycznymi dowodzi uważna i wnikliwa lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, gdzie ów Sąd kompleksowo wykazał, które dowody i w jakim zakresie przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych oraz które i z jakich względów temu celowi nie służyły.

Powracając stricte do problematyki wywołanych opinii wskazać należy, iż w ocenie Instancji Odwoławczej słusznie Sąd Rejonowy w całości dał wiarę zakwestionowanym przez obronę wnioskom sformułowanym przez biegłego dr inż. J. P.. Wydana przez niego opinia nie tylko sporządzona została przez fachowca, posiadającego rozległą i specjalistyczną wiedzę odnośnie do opiniowanej problematyki, lecz przy tym była nadto spójna, logiczna i nie zawierała wewnętrznych sprzeczności. Co więcej – biegły w sposób kompleksowy udzielił odpowiedzi na wszystkie nakreślone przez Sąd zagadnienia, detalicznie

prezentując podstawę dla takich, a nie innych wniosków – czego de facto nie można powiedzieć o dokumencie powierzchownie sporządzonym przez mgr. J. W.. Wydanie opinii przez biegłego dr inż. J. P. poprzedzone zostało nie tylko dogłębną analizą akt sprawy, ale również diagnostyką uszkodzeń obu pojazdów, które to uszkodzenia okazały się znamienne dla skutecznego zakwestionowania przebiegu zdarzeń prezentowanego przez oskarżonych. Co nie mniej istotne – wnioski biegłego jednoznacznie przemawiające za przyjęciem winy obu sprawców, znalazły odzwierciedlenie w pozostałej części materiału dowodowego, zaś zwłaszcza pokryły się z konkluzjami zaprezentowanymi przez innego biegłego – H. T.. Tę ostatnią opinię również z całą słuszością uznano za wiarygodny i pełnowartościowy dowód w sprawie. Tu przypomnieć należy, iż owi biegli pozostawali niezwykle zgodni co do spostrzeżeń, jakoby uszkodzenia ujawnione w pojazdach oskarżonych nie mogły powstać w opisywanych przez nich warunkach, bowiem niewątpliwie samochód marki M. podczas zderzenia musiał znajdować się w pozycji statycznej. W ten sposób biegli skutecznie obalili wersję zdarzeń wykreowaną m. in. przez P. Ł.. Wnioski biegłych, zwłaszcza rozpatrywane przez pryzmat innych bezsprzecznych okoliczności sprawy, takich jak choćby fakt, iż obaj oskarżeni - wbrew pierwotnie prezentowanym zapewnieniom - uprzednio znali się i to dość dobrze, nie pozostawiają miejsca na margines wątpliwości co do rzeczywistego sprawstwa tak P. Ł. jak i jego współnika.

Na tym etapie niniejszych wywodów uzupełniająco wskazać

należy, iż prawidłowo Sąd meriti nie przyznał przymiotu wiarygodności opinii biegłego mgr J. W.. Analizując postulaty zaprezentowane przez wywołanego biegłego w kontekście ich wiarygodności bądź niewiarygodności, nie należało pomijać podstawy dla ich przyjęcia oraz samego sposobu przedstawienia przez biegłego toku dedukcji, którym podążał przy wydawaniu swojej opinii. Innymi słowy, Sąd Rejonowy zobligowany był do oceny czy wywołana opinia odpowiadała wymaganiom płynącym z treści art. 200 kpk. I tak, słusznie stwierdzono, iż wskazane powyżej aspekty w przypadku dokumentu sporządzonego przez biegłego mgr J. W. pozostawiały wiele do życzenia. Opinia sporządzona została w sposób lakoniczny i pobieżny. Biegły nie zgłębiając opiniowanej problematyki całość autorskich ustaleń oparł wyłącznie na oświadczeniach, które w toku postępowania odszkodowawczego złożyli oskarżeni, nie podejmując nawet próby weryfikacji ich prawdziwości. Co przy tym kluczowe – w swoich wyliczeniach zignorował konieczność, by w sposób skrupulatny i rzetelny określić czy ujawnione na pojazdach uszkodzenia mogły powstać czy to w okolicznościach wskazywanych przez sprawców, czy w sytuacji, gdy jeden z pojazdów nie znajdował się w ruchu, a były to przecież okoliczności kluczowe dla ustalenia winy oskarżonych. Co więcej – z opinii nie wynika, aby przedmiotem rozważań ów biegłego stała się nadto wysokość nadwozia aut względem siebie i jej związek z wzajemnym usytuowaniem pojazdów, co z kolei winno stanowić podstawę dla dalszych wyliczeń. W ocenie

Sądu Odwoławczego, wobec tak znacznych uchybień, opinia nie mogła znaleźć uznania w oczach Sądu merytorycznego i tam samym stanowić postawy dla ustaleń dotyczących stanu faktycznego sprawy.

Zamykając całość powyższych rozważań uznać należy, iż autor apelacji nie przedstawił żadnych racjonalnych okoliczności, które choćby uprawdopodobniły tezę, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do sytuacji bezkrytycznego dania wiary jakimkolwiek dowodom przemawiającym na niekorzyść jego klienta, co równałoby się z bezzasadnym wyeksponowaniem jedynie tych dowodów, które potwierdzały zarzut postawiony P. Ł. w akcie oskarżenia. Zaprezentowaną przez apelującego obrońcę ocenę dowodową, odmienną od tej w wydaniu Sądu pierwszej instancji, uznać należy za nic innego, jak tylko jałową, bezowocną polemikę, która nie wykazała rzeczywistego naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji normy wynikającej z art. 7 kpk.

Jednocześnie, czyniąc niniejsze pisemne motywy wyroku kompleksowymi dodać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, bezzasadne było podnoszenie przez skarżącego równoległej obrazy art. 5 kpk i art. 7 kpk. Zarzuty te mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. W orzecznictwie problematyka wzajemnych relacji art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk była wielokrotnie rozważana. Wskazuje

się nawet, iż apelacja skonstruowana w ten sposób, podnosząca równocześnie w/w zarzuty, pozostaje w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 października 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 127/15). Po dokonaniu prawidłowej oceny dowodów nie pozostały w sprawie żadne wątpliwości, w szczególności co do sprawstwa oskarżonego, które należałoby rozstrzygać po myśli art. 5 § 2 kpk, wobec czego Sąd Rejonowy nie musiał po tenże przepis sięgać i w konsekwencji nie mógł dokonać jego obrazy. Podobnie, powiązanie przez skarżącego obrazy treści przepisu art. 410 kpk z naruszeniem art. 7 kpk również oceniono jako pozbawione merytorycznych podstaw. Oczywistym pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 285/17).

Wniosek

<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie P. Ł. od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p> <p>Ewentualnie:</p> <p>2. Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych przez obronę zarzutów apelacyjnych, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	-----	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>-----</p>	-----	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 30 listopada 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 512/18.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez obrońcę oskarżonego i przy jednoczesnym braku przesłanek płynących z treści art. 440 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżonego orzeczenie.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.</p> <p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 2 Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł VAT)</p>

za obronę oskarżonego R. G. sprawowaną z urzędu w
postępowaniu odwoławczym;

7. **PODPIS**